JRIS
Journal of Research and Innovation for Sustainability

Journal of Research and Innovation for Sustainability
Vol. 3, No. 5, pp. 140-154
วารสารวิจัยและนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน
ปีที่ 3 ฉบับที่ 5 หน้า 140-154
DOI: https://doi.org/10.14456/jris.2026.39

การศึกษารูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

A STUDY ON CHILDREN'S ATHLETICS ACTIVITIES TO PROMOTE BASIC MOTOR SKILLS FOR PRIMARY SCHOOL STUDENTS IN CHAIYAPHUM PROVINCE

อัจฉราภรณ์ เชื้อช้าง | *Artcharaporn Chuachang* | *ORCID ID: 0009-0008-4600-4441*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand
Corresponding Author E-mail: The_palm20@hotmail.com

Received: (April 4, 2026); Revised: (May 20, 2026); Accepted: (September 27, 2026)

Citation:

อัจฉราภรณ์ เชื้อช้าง. (2569). การศึกษารูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ. *วารสารวิจัยและนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน, 3* (5), 140-154.

Chuachang, A. (2026). A Study on Children's Athletics Activities to Promote Basic Motor Skills for Primary School Students in Chaiyaphum Province. *Journal of Research and Innovation for Sustainability, 3* (5), 140-154.

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to study the effects of a children's athletics activity model on promoting fundamental movement skills among primary school students, and 2) to compare fundamental movement skills before and after participation in the model. The sample comprised 14 primary school students from Ban Na Fai School, Na Fai Subdistrict, Mueang District, Chaiyaphum Province, during Semester 2 of the 2025 academic year. The participants were selected by purposive sampling and were enrolled in athletics classes. The research instruments consisted of a children's athletics activity model containing six activities and three fundamental movement skill tests: the 50-meter sprint, shuttle run, and sit-and-reach test. Statistics included mean, standard deviation, and paired t-test.

The results showed that after participation in the activity model, students' fundamental movement skills improved in the desired direction. Paired t-test results showed that 50-meter sprint time decreased significantly from 9.29 (SD = 0.86) seconds to 8.98 (SD = 0.90) seconds, t(13) = 4.21, p = .001. Shuttle-run time decreased from 13.46 (SD = 0.86) seconds to 13.26 (SD = 0.83) seconds, but the difference was not statistically significant, t (13) = 2.12, p = .054. <u>Sit-and-reach scores increased significantly from 1.94 (SD = 8.21) cm to 2.28 (SD = 8.24) cm, t(13) = -5.37, p < .001.

These findings indicate statistically significant improvements in speed and flexibility, whereas agility showed an improving trend.

Keywords: Children's Athletics Activity Model; Fundamental Movement Skills; Primary School Students; Chaiyaphum Province

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้วยรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา และ 2) เปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านนาฝาย ตำบลนาฝาย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 14 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และเรียนวิชากรีฑา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก 6 กิจกรรม และแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน 3 รายการ ได้แก่ การวิ่ง 50 เมตร การวิ่งเก็บของ และการนั่งงอตัวไปข้างหน้า สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และ paired t-test

ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑา นักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานดีขึ้นในทิศทางที่เหมาะสม ผลการทดสอบ paired t-test พบว่า ด้านความเร็วจากการวิ่ง 50 เมตร มีเวลาเฉลี่ยลดลงจาก 9.29 (SD = 0.86) วินาที เป็น 8.98 (SD = 0.90) วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = 4.21, p = .001) ด้านความคล่องแคล่วว่องไวจากการวิ่งเก็บของ มีเวลาเฉลี่ยลดลงจาก 13.46 (SD = 0.86) วินาที เป็น

13.26 (SD = 0.83) วินาที แต่ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = 2.12, p = .054) และด้านความอ่อนตัวจากการนั่งงอตัวไปข้างหน้า มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.94 (SD = 8.21) เซนติเมตร เป็น 2.28 (SD = 8.24) เซนติเมตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = -5.37, p < .001)

สรุปได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านความเร็วและความอ่อนตัวอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความคล่องแคล่วว่องไวมีแนวโน้มดีขึ้น

คำสำคัญ: รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก; ทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน; นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา; จังหวัดชัยภูมิ

1. บทนำ

วัยเด็กถือเป็นช่วงวัยสำคัญของการเจริญเติบโตและพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในอนาคต การส่งเสริมให้เด็กได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมจึงเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาและการพัฒนาประเทศในหลายประเทศทั่วโลก โดยเฉพาะการส่งเสริมสุขภาพและสมรรถภาพทางกายผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและการออกกำลังกาย องค์การอนามัยโลก (World Health Organization [WHO], 2020) ได้เสนอว่า เด็กวัยเรียนควรมีกิจกรรมทางกายอย่างน้อยวันละ 60 นาที เพื่อส่งเสริมการเจริญเติบโตของระบบกล้ามเนื้อ กระดูก ระบบหัวใจและหลอดเลือด รวมทั้งช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์ นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ยังได้กำหนดสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล เพื่อมุ่งพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวและมีสุขภาวะทางกายที่เหมาะสมตามวัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในปัจจุบัน แม้ว่าสังคมจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพของเด็กมากขึ้น แต่ยังพบว่าเด็กวัยเรียนจำนวนมากมีพฤติกรรมเนือยนิ่ง ขาดการเคลื่อนไหวทางกาย และใช้เวลาอยู่กับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้น ส่งผลให้สมรรถภาพทางกายและทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานลดลง ทั้งด้านความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว การทรงตัว และความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลต่อการเรียนรู้ การดำเนินชีวิตประจำวัน และพัฒนาการด้านสุขภาพในระยะยาว (Strong et al., 2005) เด็กที่ขาดทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานมักขาดความมั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และอาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการออกกำลังกายในอนาคต (Gallahue & Ozmun, 2006)

จากบริบทของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษายังมีปัญหาด้านทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน ทั้งด้านการเดิน การวิ่ง การกระโดด และการทรงตัว นักเรียนบางส่วนไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้อย่างเหมาะสม ขาดความคล่องแคล่วว่องไว และ

มีสมดุลร่างกายไม่ดีเท่าที่ควร ส่งผลให้การเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาและกีฬาเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งรูปแบบกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนยังขาดความหลากหลายและไม่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ ปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก เพื่อช่วยส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานอย่างเป็นระบบ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดกิจกรรมทางกายที่เน้นการปฏิบัติจริงและการเรียนรู้ผ่านการเคลื่อนไหวสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ กรีฑาถือเป็นกิจกรรมทางกีฬาพื้นฐานที่ประกอบด้วยการเดิน วิ่ง กระโดด ทุ่ม พุ่ง และขว้าง ซึ่งเป็นรูปแบบการเคลื่อนไหวที่ช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายหลายด้าน ทั้งความเร็ว ความแข็งแรง ความคล่องแคล่วว่องไว และความอ่อนตัว (Gallahue et. al., 2012) นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กยังช่วยเสริมสร้างการทำงานของระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาท และการประสานสัมพันธ์ของร่างกาย ส่งผลให้เด็กสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวได้ดีขึ้น (Haywood & Getchell, 2014)

แนวคิดสำคัญที่นำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมกรีฑาในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แนวคิดการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน (Fundamental Movement Skills: FMS) ซึ่งเชื่อว่าเด็กควรได้รับการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานก่อนเข้าสู่การเรียนรู้ทักษะกีฬาเฉพาะด้าน โดยทักษะพื้นฐานที่สำคัญประกอบด้วยทักษะการเคลื่อนที่ (Locomotor Skills) ทักษะการทรงตัว (Stability Skills) และทักษะการควบคุมวัตถุ (Manipulative Skills) (Gallahue & Donnelly, 2003) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) ของ Dewey (1938) ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างยั่งยืน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีการศึกษาหลายงานที่สนับสนุนว่ากิจกรรมกรีฑาและกิจกรรมทางกายสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของเด็กวัยเรียนได้ เช่น งานวิจัยของ Logan et al. (2012) พบว่า โปรแกรมกิจกรรมทางกายที่มุ่งเน้นทักษะการเคลื่อนไหวช่วยพัฒนาความสามารถด้านการเคลื่อนไหวของเด็กได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่งานวิจัยของ บุญชม ศรีสะอาด (2560) พบว่า การจัดกิจกรรมพลศึกษาที่หลากหลายและเหมาะสมกับวัยส่งผลให้นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายและทักษะการเคลื่อนไหวดีขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยของ วิไลลักษณ์ จันทร์ศรี (2563) ยังชี้ให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กช่วยพัฒนาความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และความอ่อนตัวของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาผลการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้วยรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา จังหวัดชัยภูมิ และเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก ทั้งนี้ ผลการวิจัยคาดว่าจะเป็นแนวทางในการ

พัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน ตลอดจนช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางกายและสุขภาวะที่ดีของเด็กในระดับประถมศึกษา

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาผลการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้วยรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

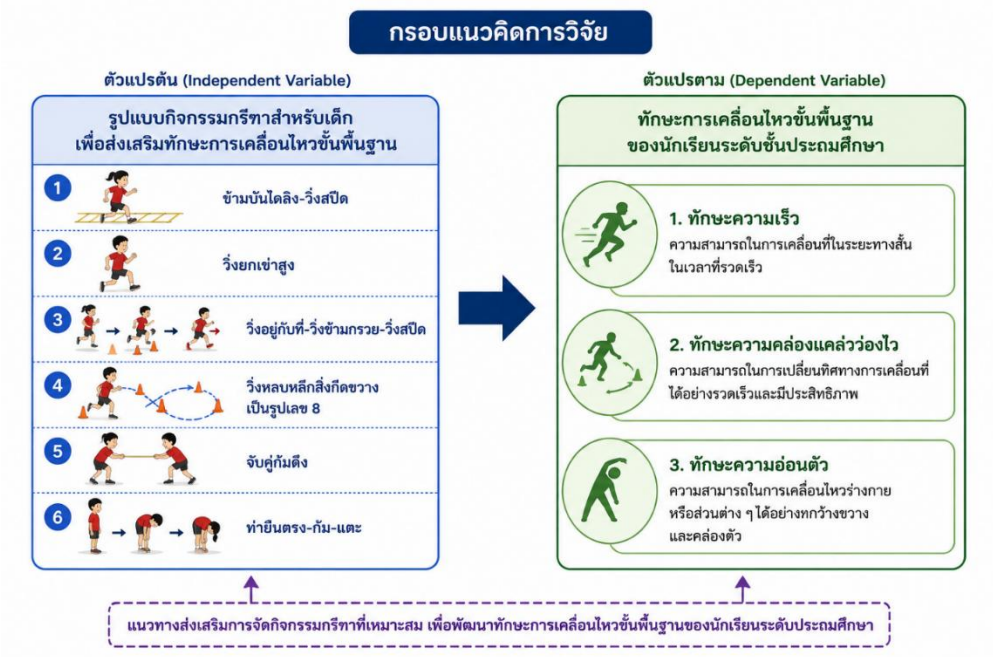
2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก

3.สมมุติฐานการวิจัย

3.1 รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กสามารถส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาได้

3.2 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่เข้าร่วมรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กมีทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบกลุ่มเดียว (One Group Pretest Posttest Design) โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนบ้านนาฝาย ตำบลนาฝาย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 85 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย จำนวน 14 คน ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 8 คน (ร้อยละ 57.14) และเพศหญิง จำนวน 6 คน (ร้อยละ 42.85)

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 6 กิจกรรม ได้แก่

1.1 กิจกรรมข้ามบันไดลิง–วิ่งสปีด

1.2 กิจกรรมวิ่งยกเข่าสูง

1.3 กิจกรรมวิ่งอยู่กับที่–วิ่งข้ามกรวย–วิ่งสปีด

1.4 กิจกรรมวิ่งหลบหลีกสิ่งกีดขวางเป็นรูปเลขแปด

1.5 กิจกรรมจับคู่ก้มดึง

1.6 กิจกรรมท่ายืนตรง–ก้ม–แตะ

กิจกรรมดังกล่าวได้รับการพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้านความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และความอ่อนตัว ผู้วิจัยได้นำรูปแบบกิจกรรมที่ศึกษาค้นคว้ามาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษาและ การวัดประเมินผล จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความเหมาะสมของกิจกรรม ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และความเหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 รายการ ดังนี้

2.1 แบบทดสอบความเร็ว (Speed 50 m.) เป็นแบบทดสอบการวิ่งระยะ 50 เมตร เพื่อวัดความสามารถด้านความเร็วของนักเรียน โดยบันทึกเวลาเป็นวินาที

2.2 แบบทดสอบความคล่องแคล่ววองไว (Shuttle Run) เป็นแบบทดสอบวิ่งเก็บของ เพื่อวัดความสามารถด้านความคล่องแคล่ววองไวและการเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยบันทึกเวลาเป็นวินาที

2.3 แบบทดสอบความอ่อนตัว (Sit and Reach) เป็นแบบทดสอบนั่งงอตัวไปข้างหน้า เพื่อวัดความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อและข้อต่อ โดยใช้หน่วยวัดเป็นเซนติเมตร

5.3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมการวิจัย ขั้นดำเนินการวิจัย และขั้นสรุปผลการวิจัย โดยในขั้นดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) จากนั้นดำเนินการฝึกโดยใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันจันทร์ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี วันละ 1 ชั่วโมง (14.30-15.30 น.) รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง หลังจากนั้นทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (*M*) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*) และสถิติเชิงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก

6. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรียงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

6.1 ผลการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้วยรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก ภายหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเป็นเวลา 6 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน มีผลการทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานดีขึ้นในทิศทางที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เวลาเฉลี่ยของการวิ่ง 50 เมตร ลดลงจากก่อนทดลอง เวลาเฉลี่ยของการวิ่งเก็บของลดลงเล็กน้อย และคะแนนเฉลี่ยของการนั่งงอตัวไปข้างหน้าเพิ่มขึ้น

ดังนั้น รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กมีแนวโน้มสามารถส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้านความเร็ว ความคล่องแคล่ววองไว และความอ่อนตัวของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาได้

6.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก ผู้วิจัยเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กด้วย paired t-test ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก (paired t-test)

ทักษะ	N	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t	df	p
		M	*SD*	*M*	*SD*			
ความเร็ว (วิ่ง 50 เมตร: วินาที)	14	9.29	0.86	8.98	0.90	4.21	13	.001*
ความคล่องแคล่วว่องไว (วิ่งเก็บของ: วินาที)	14	13.46	0.86	13.26	0.83	2.12	13	.054
ความอ่อนตัว (นั่งงอตัวไปข้างหน้า: เซนติเมตร)	14	1.94	8.21	2.28	8.24	-5.37	13	< .001*

หมายเหตุ: *M* = ค่าเฉลี่ย, *SD* = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, df = N-1, * p < .01

จากตาราง 1 สามารถสรุปผลการเปรียบเทียบได้ว่า หลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก นักเรียนมีผลการทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้นในหลายด้าน โดยด้านความเร็ว เวลาเฉลี่ยของการวิ่ง 50 เมตรลดลงจาก 9.29 (*SD* = 0.86) วินาที เป็น 8.98 (*SD* = 0.90) วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = 4.21, p = .001) ส่วนด้านความคล่องแคล่วว่องไว เวลาเฉลี่ยของการวิ่งเก็บของลดลงจาก 13.46 (*SD* = 0.86) วินาที เป็น 13.26 (*SD* = 0.83) วินาที แต่ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = 2.12, p = .054) สำหรับด้านความอ่อนตัว คะแนนเฉลี่ยของการนั่งงอตัวไปข้างหน้าเพิ่มขึ้นจาก 1.94 (SD = 8.21) เซนติเมตร เป็น 2.28 (*SD* = 8.24) เซนติเมตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t(13) = -5.37, p < .001) ดังนั้น สรุปได้ว่า หลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กนักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้านความเร็วและความอ่อนตัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความคล่องแคล่วว่องไวมีแนวโน้มดีขึ้น แต่ยังไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

7.1 อภิปรายผลการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานด้วยรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก จากผลการวิจัย พบว่า ภายหลังเข้าร่วมรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก นักเรียนมีผลการทดสอบทั้งสามด้านดีขึ้นในทิศทางที่พึงประสงค์ สะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมทั้ง 6 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมข้ามบันไดลิง-วิ่งสปีด วิ่งยกเข่าสูง วิ่งอยู่กับที่-วิ่งข้ามกรวย-วิ่งสปีด วิ่งหลบหลีกสิ่งกีดขวางเป็นรูปเลขแปด จับคู่ก้มดึง และท่ายืนตรง-ก้ม-แตะ มีความสอดคล้องกับการส่งเสริมความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และความอ่อนตัวของนักเรียนระดับประถมศึกษา

ผลดังกล่าวอาจอธิบายได้ว่า กิจกรรมถูกออกแบบให้ผู้เรียนได้ฝึกการเคลื่อนที่และการทรงตัวซ้ำอย่างต่อเนื่องและมีความเหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของผกาวดี ไวกสิกรรม (2563) ที่ศึกษาการพัฒนารูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา พบว่านักเรียนมีคะแนนทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชญานันทน์ ไทรศักดิ์สิทธิ์ และสุธนะ ติงศภัทิย์ (2565) ที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยการฝึกแบบสถานีที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของธีระดนัยษ์ สาระภี (2565) ที่พบว่าการใช้โปรแกรมการฝึกการทำงานร่วมกันของระบบประสาทและกล้ามเนื้อสามารถพัฒนาทักษะความเร็ว (วิ่ง 50 เมตร) ความคล่องแคล่วว่องไว (วิ่งเก็บของ) และความอ่อนตัว (นั่งงอตัว) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.2 อภิปรายผลการเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการใช้รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็ก เมื่อเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้แบบฝึก พบว่า ความเร็วในการวิ่ง 50 เมตร ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .001$) และความอ่อนตัวจากการนั่งงอตัวไปข้างหน้าดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) สรุปได้ว่า การฝึกที่มีการวิ่งและการยืดเหยียดอย่างต่อเนื่องมีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบที่ดีขึ้นในสองด้านดังกล่าว

ส่วนความคล่องแคล่วว่องไวจากการวิ่งเก็บของมีเวลาเฉลี่ยลดลง 0.20 วินาที แสดงให้เห็นว่ามีแนวโน้มพัฒนาที่ดีขึ้น แต่ผลการทดสอบยังไม่ถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($p = .054$) อาจเนื่องจากขนาดกลุ่มตัวอย่างหรือระยะเวลาการฝึกไม่เพียงพอ จึงทำให้ผลการทดลองมีความแปรปรวนไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กสามารถพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกิจกรรมทั้ง 6 กิจกรรมได้รับการออกแบบให้ครอบคลุมทักษะการเคลื่อนไหวทั้งแบบเคลื่อนที่และแบบอยู่กับที่ และมีความเหมาะสมกับช่วงวัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gallahue และ Ozmun (2006) ที่ระบุว่ากิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กควรออกแบบให้เหมาะสมกับช่วงวัย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ โดยเน้นทักษะการเคลื่อนไหวที่ง่ายและปลอดภัย อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Azfara Zakia (2023) ที่พบว่าแบบจำลองการกีฬาของเด็กสามารถปรับปรุงทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานทางการศึกษาและสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมกิจกรรมทางกายและทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยควรสนับสนุนให้มีการบรรจุกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งจัดสรรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และพื้นที่สำหรับการจัดกิจกรรมทางกายให้เพียงพอและเหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนี้ ควรส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอนด้านพลศึกษาให้มีความรู้และทักษะในการออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก เพื่อให้สามารถจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมสมรรถภาพทางกายและทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8.2 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กนี้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนระดับประถมศึกษา ทั้งด้านความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และความอ่อนตัว โดยควรปรับรูปแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับช่วงวัย ความสามารถ และบริบทของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายและสร้างเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในระยะยาว

8.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาการพัฒนารูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กกับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถอ้างอิงได้กว้างขวางยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรมีการเปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รวมถึงศึกษาตัวแปรอื่นเพิ่มเติม เช่น ความแข็งแรง ความอดทน การทรงตัว หรือแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย อีกทั้งอาจพัฒนารูปแบบกิจกรรมกรีฑาร่วมกับเทคโนโลยีหรือเกมการเคลื่อนไหว เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของนักเรียนในยุคปัจจุบัน

9. สรุป

การวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กเพื่อส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ สรุปได้ว่า รูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กที่ประกอบด้วย 6 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมข้ามบันไดลิง-วิ่งสปีด วิ่งยกเข่าสูง วิ่งอยู่กับที่-วิ่งข้ามกรวย-วิ่งสปีด วิ่งหลบหลีกสิ่งกีดขวางเป็นรูปเลข 8 จับคู่ก้มดึง และท่ายืนตรง-ก้ม-แตะ มีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน

ที่ดีขึ้นภายหลังการฝึก 6 สัปดาห์ โดยทักษะความเร็วจากการวิ่ง 50 เมตร ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(13) = 4.21$, $p = .001$) และทักษะความอ่อนตัวจากการนั่งงอตัวไปข้างหน้าดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(13) = -5.37$, $p < .001$) ส่วนทักษะความคล่องแคล่วว่องไวจากการวิ่งเก็บของมีเวลาเฉลี่ยลดลงและมีแนวโน้มดีขึ้น แต่ยังไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t(13) = 2.12$, $p = .054$)

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำรูปแบบกิจกรรมกรีฑาสำหรับเด็กไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยปรับให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และบริบทของผู้เรียน ทั้งนี้ ควรมีการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ขึ้นและมีกลุ่มควบคุมเพื่อยืนยันผลของรูปแบบกิจกรรมต่อไป

10. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ปีงบประมาณ 2568 ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทรงคุณวุฒิที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการชี้แนะและให้คำปรึกษา รวมถึงขอขอบคุณคณะครู นักเรียนโรงเรียนบ้านนาฝาย และนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นกลุ่มตัวอย่างและเป็นผู้ช่วยวิจัย

11. เอกสารอ้างอิง

Ary, D., Jacobs, L. C., & Sorensen, C. (2010). *Introduction to research in education* (8th ed.). Wadsworth.

Azfara, Z. (2023). *Development of fundamental movement skills of primary school students in Padang City through kids' athletics model* [Master's thesis, Universitas Negeri Padang]. Universitas Negeri Padang.

Biddle, S. J. H., & Mutrie, N. (2008). *Psychology of physical activity: Determinants, well-being and interventions* (2nd ed.). Routledge.

Caspersen, C. J., Powell, K. E., & Christenson, G. M. (1985). *Physical activity, exercise, and physical fitness: Definitions and distinctions for health-related research. Public Health Reports, 100*(2), 126–131.

Creswell, J. W. (2014). *Research design: Qualitative, quantitative, and mixed methods approaches* (4th ed.). SAGE Publications.

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2017). *Designing and conducting mixed methods research* (3rd ed.). SAGE Publications.

Dewey, J. (1938). *Experience and education*. Macmillan.

Donnelly, J. E., Hillman, C. H., Castelli, D., Etnier, J. L., Lee, S., Tomporowski, P., Lambourne, K., & Szabo-Reed, A. N. (2016). Physical activity, fitness, cognitive function, and academic achievement in children: A systematic review. *Medicine & Science in Sports & Exercise, 48*(6), 1197–1222. https://doi.org/10.1249/MSS.0000000000000901

Gallahue, D. L., & Donnelly, F. C. (2003). *Developmental physical education for all children* (4th ed.). Human Kinetics.

Gallahue, D. L., & Ozmun, J. C. (2006). *Understanding motor development: Infants, children, adolescents, adults* (6th ed.). McGraw-Hill.

Gallahue, D. L., Ozmun, J. C., & Goodway, J. D. (2012). *Understanding motor development: Infants, children, adolescents, adults* (7th ed.). McGraw-Hill.

Haywood, K. M., & Getchell, N. (2014). *Life span motor development* (6th ed.). Human Kinetics.

International Association of Athletics Federations. (2021). *Kids' athletics: A team event for children.* https://worldathletics.org/

Logan, S. W., Robinson, L. E., Wilson, A. E., & Lucas, W. A. (2012). Getting the fundamentals of movement: A meta-analysis of the effectiveness of motor skill interventions in children. *Child: Care, Health and Development, 38*(3), 305–315. https://doi.org/10.1111/j.1365-2214.2011.01307.x

National Association for Sport and Physical Education. (2009). *Active start: A statement of physical activity guidelines for children from birth to age* 5 (2nd ed.). AAHPERD.

Patton, M. Q. (2015). *Qualitative research & evaluation methods* (4th ed.). SAGE Publications.

Physical Activity Guidelines Advisory Committee. (2018). *Physical activity guidelines for Americans* (2nd ed.). U.S. Department of Health and Human Services. https://health.gov/our-work/physical-activity/current-guidelines

Strong, W. B., Malina, R. M., Blimkie, C. J. R., Daniels, S. R., Dishman, R. K., Gutin, B., Hergenroeder, A. C., Must, A., Nixon, P. A., Pivarnik, J. M., Rowland, T., Trost, S., & Trudeau, F. (2005). Evidence based physical activity for school-age youth. *The Journal of Pediatrics, 146*(6), 732–737. https://doi.org/10.1016/j.jpeds.2005.01.055

Tremblay, M. S., LeBlanc, A. G., Kho, M. E., Saunders, T. J., Larouche, R., Colley, R. C., Goldfield, G., & Gorber, S. C. (2011). Canadian physical activity guidelines for children and youth: New recommendations. *Applied Physiology, Nutrition, and Metabolism, 36*(1), 36–46. https://doi.org/10.1139/H11-009

Trilling, B., & Fadel, C. (2009). *21st century skills: Learning for life in our times.* John Wiley & Sons.

Tuswan. (2024). *Game model for developing movement skills of elementary school students* [Unpublished doctoral dissertation, Jakarta State University]. Jakarta State University.

Uray, G. (2024). *Stimulating fundamental movement skills through field games: An experimental study with primary school students.* UIR Press.

World Health Organization. (2020a*). Guidelines on physical activity and sedentary behaviour*. https://www.who.int/publications/i/item/9789240015128

World Health Organization. (2020b). *Physical activity factsheet.* https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/physical-activity

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ขวัญฤดี กลมกล่อม. (2560). *การวิจัยเชิงสังเคราะห์: แนวทางปฏิบัติสำหรับนักการศึกษา.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชญานันทน์ ไทรศักดิ์สิทธิ์ และสุธนะ ติงศภัทิย์. (2565). *ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยการฝึกแบบสถานีที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. (2558). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษา: หลักการและแนวปฏิบัติ.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว. (2561*). แนวทางการจัดการเรียนรู้วรรณคดีไทยในศตวรรษที่ 21.* โอเดียนสโตร์.

ธีระดนัยษ์ สาระภี. (2565). *การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวโดยใช้โปรแกรมการฝึกการทำงานร่วมกันของระบบประสาทและกล้ามเนื้อของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์]. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2559*). การสังเคราะห์งานวิจัย: หลักการและแนวปฏิบัติ.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นเรศ ทองอินทร์ และบุษบา บัวสมบูรณ์. (2561). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีตอบสนองผู้อ่านร่วมกับการใช้เทคนิคคำถามแบบ RCA. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 11*(1), 490–504.

นวพล กรรณมณีเลิศ, ปิยวรรณ กันทอง และเจนนิศา จั่วจันทึก. (2567). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี เรื่อง สุภาษิตพระร่วง โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ CIPPA Model กับการสอนแบบปกติในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกันทรลักษณ์วิทยา. *วารสารบริหารการศึกษาบัวบัณฑิต, 24*(2), 101–119.

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น.* สุวีริยาสาส์น.

พิชญา สุวรรณโน. (2562). แนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านนักเรียนประถมศึกษา โรงเรียนบ้านหน้าควนลัง (ราษฎร์สามัคคี) จังหวัดสงขลา. ใน *การประชุมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 10* (น. 112–125). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2563). อนาคตของครูศึกษาไทยกับการสร้างความฉลาดรู้. *คุรุสภาวิทยาจารย์, 1*(1), 1–7.

พนิตนันท์ บุญพามี. (2559). *วรรณคดีวิจักษณ์.* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิริยกาญจน์ เพชรทอง และบุญรัตน์ แผลงศร. (2567). การพัฒนาแชทบอทผ่านเอ็มเลิร์นนิงสำหรับจัดการเรียนการสอนวรรณคดีไทย เรื่อง มหาเวสสันดรชาดกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ, 25*(1), 1–15.

ไพวัน เพลิดพราว. (2559). การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของเด็กวัยเรียน. *วารสารพลศึกษา, 18*(2), 45–58.

ภัทราวรรณ ผาเจริญ และทรงภพ ขุนมธุรส. (2564). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย เรื่อง ลิลิตตะเลงพ่าย ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารอักษราพิบูล, 2*(1), 47–64.

วัชรวร วงศ์กัณหา, อนุชา พิมศักดิ์, ชนิดา พันธุ์โสภณ, ธีรภัทร สินธุเดช และทัศมณ คูจินดา. (2566). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบละครเวทีสร้างสรรค์เป็นฐานร่วมกับสมาร์ททีชชิ่งเพื่อส่งเสริมทักษะด้านวรรณคดีไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองหญ้าไซ. *วารสารการบริหารนิติบุคคลและนวัตกรรมท้องถิ่น, 9*(8), 979–992.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2555). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้.* ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วิโรจน์ สารรัตนะ. (2554). *การวิจัยทางการบริหารการศึกษา: แนวคิดและกรณีศึกษา.* คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิไลลักษณ์ จันทร์ศรี. (2563). ผลของกิจกรรมกรีฑาที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษา. *วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ, 21*(1), 77–89.

ศิรัส ปรากฏวงษ์. (2548). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตด้านการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย* [การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุณิสา บุญมากาศ. (2548). *การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตด้านพฤติกรรมการสอน การนิเทศ และการพัฒนาครูปฐมวัย* [ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช]. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุภัทรพงศ์ รวงผึ้งรุ่งโรจน์, วิมลรัตน์ จตุรานนท์ และสิราวรรณ จรัสรวีวัฒน์. (2564). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้วรรณคดีไทยโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองและทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมทักษะในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. *วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ, 6*(1), 48–68.

สิริพร อินทสนธิ์. (2563). โควิด-19: กับการเรียนการสอนออนไลน์ กรณีศึกษา รายวิชาการเขียนโปรแกรมเว็บ. *วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์, 22*(2), 203–213.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2557). *การสังเคราะห์งานวิจัย: แนวทางปฏิบัติสำหรับนักวิจัย.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิงอร สุพันธุ์วณิช และคณะ. (2555). *ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ชุดฝึกอบรมครู.* สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อติอร ตัญกาญจน์ และวิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ์ คงเผ่า. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไทยโดยใช้กระบวนการกระจ่างค่านิยมเพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ., 13*(2), 75–88.